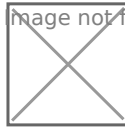


Ο Αργολίδος Ιάκωβος και τα δαιμόνια: «Φύγε, Καλλίνικε, μας καις, μας στραβώνεις, άσε μας ήσυχους, φύγεεε...» (Μητροπ. Ναυπάκτου & Αγίου Βλασίου Ιερόθεος)

/ [Πεμπουσσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

image not found or type unknown



Είναι σημαντικό ένα περιστατικό το οποίο

διηγείται γραπτώς ο Πρωτ. Δημήτριος Κωστόπουλος, Εφημέριος Ι. Ν. Αγ. Βασιλείου Άργους, ως αυτόπτης και αυτήκοος μάρτυρας:

«Την Κυριακή της Πεντηκοστής του 1986 μετά την θεία Λειτουργία, βρέθηκα μαζί με τον μακαριστό Μητροπολίτη μας κυρό Ιάκωβο στην Ιερά Μονή Αγ. Μαρίνης, που είναι στον λόφο Λάρισα (Κάστρο) του Άργους.

Σκοπός -μετά από παράκληση των οικογενειών τους- ήταν να «διαβάση» ο Μακαριστός εξορκισμούς στις δυο θυγατέρες τους, 17 και 18 ετών, που βασανίζονταν χρόνια από δαιμόνια.

Κατά την διάρκεια του «διαβάσματος» τα δαιμόνια χυδαιολογούσαν εις βάρος του Δεσπότη και σε μια στιγμή το ένα είπε: “Δυο φορές προσπάθησα να σε ξεκάνω ρέ, αλλά σε γλίτωσαν η Κυρά σου (η Παναγία) και κείνος ο ξεδοντιάρης ο γέροντάς σου (ο μακαριστός π. Αθανάσιος Χαμακιώτης)!

Ξαφνικά, μετά από λίγο, άρχισαν τα δύο δαιμόνια να κραυγάζουν με τρόμο: “Φύγε, Καλλίνικε, μας καις, μας στραβώνεις, άσε μας ήσυχους, φύγεεε...”.

Απορημένος ρώτησα τον Μακαριστό: “Ποιον Καλλίνικο βλέπουν, Σεβασμιώτατε, και καίγονται;”. “Τον Εδέσσης”, μου αποκρίθηκε. “Και πως βρέθηκε εδώ, Σεβασμιώτατε;” Ρώτησα. “Τον επικαλέστηκα νοερώς” απάντησε.



“Τον γνωρίζετε τον Καλλίνικο;” Ρώτησε ο Μακαριστός τα δαιμόνια. “Ναι – αποκρίθηκε το ένα από αυτά- με είχε βγάλει πριν από χρόνια, από ένα νεαρό στο Αγρίνιο”.

Άα -ψιθύρισε ο Δεσπότης- τώρα εξηγείται η υπόθεση...”. “Ποιά υπόθεση Σεβασμιώτατε;” Τον ρώτησα. “Θα σας πώ μόλις τελειώσουμε”, απάντησε.

Μετά το τέλος των εξορκισμών ο μακαριστός Μητροπολίτης μας, διηγήθηκε ότι ο μακαριστός Μητροπολίτης Εδέσσης κυρός Καλλίνικος, όταν ήταν ιεροκήρυκας της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, του είχε αναφέρει σε κάποια συζήτησή τους, ότι δυο κληρικοί στο Αγρίνιο, (δεν απεκάλυψε όμως ονόματα),

κλήθηκαν να προσευχηθούν για έναν νεαρό δαιμονιζόμενο. Μετά την ανάγνωση των εξορκισμών ο ένας έφυγε. Ο άλλος, συμπονώντας τον βασανιζόμενο νέο, έμεινε μαζί του σχεδόν όλη τη νύχτα προσευχόμενος και τελικά το δαιμόνιο έφυγε!

Οι δύο νεαρές δαιμονιζόμενες -όπως μας είχε αναφέρει μετά μερικούς μήνες ο μακαριστός Μητροπολίτης μας- ελευθερώθηκαν από τα δαιμόνια στον τάφο του π. Αθανασίου Χαμακιώτη, όπου είχαν πάει να προσκυνήσουν με υπόδειξη του Δεσπότη. (Άργος 25-4- 2013)».

Ο Αργολίδος Ιάκωβος πολλές φορές μου διηγήθηκε αυτό το περιστατικό. Μάλιστα δε το διηγήθηκε ο ίδιος σε πολλούς ανθρώπους που με συνόδευαν σε μια επίσκεψή μου στο Ναύπλιο. Πέρα από όσα γράφει ο π. Δημήτριος, ο Ιάκωβος μου είχε πη ότι το δαιμόνιο, μεταξύ των άλλων, είπε:

«Με καις. Όμως δεν φταίς εσύ, άλλα αυτός που σε έκανε Δεσπότη». Αμέσως ο Ιάκωβος ρώτησε: «Ποιος με έκανε Δεσπότη;». Το δαιμόνιο απάντησε: «Ο Καλλίνικος (ας σημειωθεί, ότι η κοπέλα εκείνη δεν εγνώριζε τον Καλλίνικο, που είχε πεθάνει πριν λίγα χρόνια). Αυτός σε αγαπούσε, ήθελε να σε κάνη Δεσπότη, αλλά σε έκανε τώρα που βρίσκεται στον ουρανό. Αυτός με έβγαλε πριν λίγα χρόνια από έναν άνθρωπο (πράγματι είχε θεραπεύσει έναν δαιμονισμένο) και εγώ τον πολεμούσα σε όλη την ζωή του. Κατόρθωσα να του φάω την σάρκα του (με την αρρώστια), αλλά αυτός λάμπει στον ουρανό. Τον αγίασε το άδαιο πορτοφόλι του. Αυτός σε προστατεύει. Αν σε δώ χωρίς αυτόν θα σου κάνω κακό».

Ο ίδιος ο Μητροπολίτης Ιάκωβος έλεγε πολλές φορές ότι η σκηνή αυτή ήταν συγκλονιστική και ανατριχιαστική.

Η αγάπη του μακαριστού Αργολίδος Ιακώβου προς τον Καλλίνικο εκδηλώθηκε κατά την διάρκεια της ψηφοφορίας και της ανάδειξής μου σε Επίσκοπο. Μετά την εκλογή μου πολλές φορές μου είπε ότι έκανε το χρέος του απέναντι μου σαν να ψήφιζε ο ίδιος ο Καλλίνικος.

Στην Ιεραρχία πάντοτε μου μιλούσε με αγάπη και ευγένεια, με διαβεβαίωνε ότι με αγαπά ο Γέροντάς μου και με προστατεύει από τον ουρανό. Μια φορά μου είπε: «Δεν φοβάμαι για σένα, γιατί σε προστατεύει ο Καλλίνικος». Συζητούσαμε πολλές φορές για διάφορα εκκλησιαστικά θέματα και διέκρινα Την θλίψη για τον τρόπο με τον όποιον ενεργούν διάφορα εκκλησιαστικά πρόσωπα, κυρίως στενοχωριόταν για τον επιπόλαιο τρόπο με τον όποιον γίνονται μερικοί Κληρικοί και μάλιστα άγαμοι. Ο ίδιος πρόσχε πολύ τις χειροτονίες που έκανε και προσευχόταν πολύ πριν την χειροτονία κάποιου Κληρικού.



Στα έδρανα της αίθουσας συνεδριάσεως της

Ιεραρχίας καθόταν μια σειρά μπροστά από έμένα και είχαμε την δυνατότητα να ανταλλάσσουμε διάφορες απόψεις για εκκλησιαστικά ζητήματα που απασχολούσαν την Ιεραρχία. Πολλές φορές διέκρινα την θλίψη του για τον τρόπο που αντιμετωπίζονταν τα ζητήματα.

Μου τηλεφωνούσε συχνά, ιδιαιτέρως για να με ευχαριστήσει για κάποιο βιβλίο το οποίο εξέδιδα. Πάντα επαναλάμβανε τα ίδια λόγια. Μου έλεγε με πολλή ευγένεια και καλωσύνη και με την ζεστή φωνή του: «Έλαβα το βιβλίο σας και να ξέρετε, άγιε Ναυπάκτου, ότι σας αγαπώ πολύ. Άλλοι μπορεί να ζηλεύουν, αλλά εγώ χαίρομαι που γράφετε, δεν ζηλεύω. Οι δικοί μας Γέροντες μας έλεγαν να μή γράφουμε και γι' αυτό δεν συνήθιζα να γράφω, αλλά χαίρομαι γιατί αξιοποιείτε το χάρισμά σας». Ήμουν βέβαιος για τον έγκυρο και ειλικρινή λόγο του.

[Συνεχίζεται]

Πηγή: Ημερολόγιον 2014, Αφιερωμένο στον Μακαριστό Μητροπολίτη μας κυρό Ιάκωβο Β΄ (1932-2013), έκδοση, Ιεράς Μητροπόλεως Αργολίδος.